

ДОБРИЧЪ-ТУТРАКАНЪ

Блѣскавитѣ диаманти, красиво изпѣстрили златната корона на сѣжпата ни любима родина, *България*, сѣ безбройни, отъ различни величини и форми. Найновитѣ отъ тѣхъ сѣ славнитѣ победи на младото ни родолюбиво победоносно войнство при *Добричъ и Тутраканъ*.

На 4 септемврий 1916 год., шепа родолюбиви себеотречени воини отъ „*Варненския укрепенъ пунктъ*“, сѣ мълниеносна бързина, яростно се спуснаха отъ морската ни гиздава царица *Варна* къмъ важния стратегиченъ пунктъ *Добричъ*. Тамъ тѣ изпревариха запѣхтѣно тичащитѣ руско ромънски пълчища. На 5-и издържаха и сѣкрушиха бѣсната конна атака на рускитѣ казаки и грозно повалиха ромънскитѣ халтави пехотинци.

Екѣтъ на тази неочаквана важна победа озари и обнадежди българския народъ за трайна победа, ободри и възпламени героичнитѣ нападатели на силната упорито отбранявана *Тутраканска твърдина*. Той успокои изплашенитѣ отъ разорението на руската фурия *Добричъ и Варна*.

На 6 септемврий, следъ двудневна хероична сѣ неудържимъ устремъ и огънь атака и грамадни човѣшки жертви (7987 убити и ранени), *преславци и софийци*, сѣ жива сила превзеха модерно укрепления *Тутраканъ*, отбраняванъ отъ многочисленъ, отлично въоръженъ и щедро снабденъ гарнизонъ. Победната жѣтва бѣше богата: 28,430 пленници, 120 топа и базброй пушки.

При *Тутраканъ* българското войнство вторично, следъ *Одринъ*, убедително доказа, че то може сѣ жива сила да превзема модерно укрепени и добре отбранявани крепости.

Наплашени отъ *тутраканската катастрофа* ромънитѣ не посмѣха да отбраняватъ модерно създадения отъ именития белгийски инженеръ, генералъ *Бриалмонъ*, букурешкия укрепенъ лагеръ. Напустнаха го преди настѣпването на съюзнитѣ българо-германски войски. Българскиятъ твърдъ и тежъкъ кракъ стѣпи и въ ромънската столица — *Букурещъ*.

Ето защо, родолюбивъ, високовъзпитателенъ дългъ ни е, по случай годишнинага на споменатитѣ ни славни бойни исторически събития, смирено да прошепнемъ: „*Вѣчна память на падналитѣ на полето на честта родни герои*“, а, сѣ високо вдигнати глави, да възкликнемъ: „Честъ и слава на останалитѣ живи въ титанската борба юнаци!“

Нека младото поколене се възпитава въ заслугитѣ къмъ родината и въ бойнитѣ отличия при *Добричъ, Тутраканъ* и всѣкжде въ войнитѣ ни. Нека, самоувѣрно и себеотречено, упорито, преследваме осѣществяването на светитѣ родни идеали: *свободата и обединението на българското кораво и жизнеспособно плме*. Тази законна и справедлива народна мечта нѣма да закѣснѣе да бжде осѣществена.

Генералъ Лейтенантъ з. о.:

Кантарджиевъ